

Această poveste a fost scrisă de... Dar mai bine vă las să aflați singuri cine a scris-o, citind povestea.

„A fost odată o casă părăsită, în care trăia o familie de șoareci. În acea casă nu mai locuia de mult nimeni. Dar foștii **locatari** lăsaseră multe lucruri în urmă. De exemplu, resturi de alimente: semințe, firimituri de pâine, bucățele de fursecuri, fructe mușcate pe jumătate și chiar o farfurie plină cu boabe pentru pisică... Doar că pisica nu mai era nici ea acolo.

Deci, cum se zice: *când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă*. Ce festin! Ce bucurie! Toată familia de șoareci mânca lipsită de griji: mama, tatăl și cei șapte pui.

Trăiau foarte fericiți și **îndestulați**, numai că se apropia iarna și proviziile erau pe sfârșite.

Cărțile, desigur! Nu le rămânea decât să mănânce hârtie. Și era acolo, în biblioteca aceea, hârtie cât să treacă peste trei ierni, nu una!

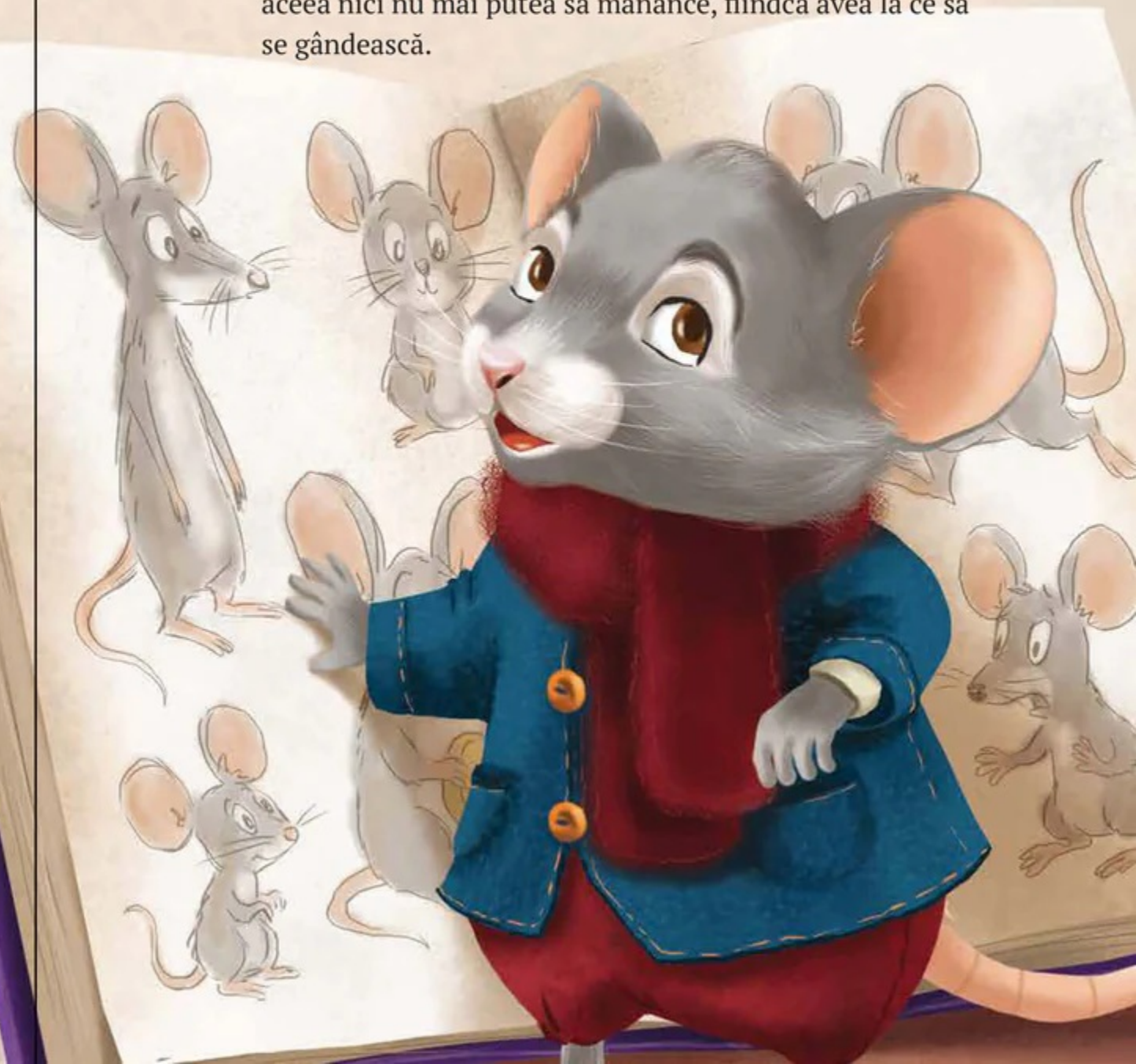
Și, ronț-ronț-ronț, ronț-ronț-ronț, familia de șoareci rodea cărțile de la cotor până la cel mai mic colțișor. Uite un *Atlas geografic* – ronț-ronț-ronț! Uite o carte de bucate – ronț-ronț-ronț! Ce gustoasă, mai ales că avea și poze delicioase!

Numai unul dintre copii, pe nume Luli Momo, parcă nu prea avea poftă de mâncare. Mâncase și el, la început, cu toți ceilalți, dar acum parcă se cam săturase de hârtie.

Luli Momo dăduse peste o carte în care se văzuse pe el însuși. Da, da, trebuie să fi fost o carte despre șoareci.

Cum să se mănânce pe el însuși? se întreba Luli Momo, privind îndelung poza. Și oare ce scriau oamenii despre el acolo? Asta era curiozitatea lui cea mai mare. De aceea nici nu mai putea să mănânce, fiindcă avea la ce să se gândească.

Da, șoarecii nu știu să citească, însă Luli Momo asta făcea: învăța să citească. Silabisind la început, încercând să dibuiască sensul fiecărei litere, apoi al fiecărui cuvânt, Luli Momo se ambiționase să afle ce scriu oamenii în cărțile lor. Și, mai ales, ce scriu ei despre șoareci.

Nu doar că învăța să citească... Dar, dacă frații lui se năpusteau pe o carte să o roadă, iar lui cartea i se părea interesantă, striga la ei:

— Opriți-vă! Nu cartea asta! Pe asta vreau s-o citesc!

Cum s-ar zice, în vreme ce familia lui mânca la cărți pe rupte, adică ronț-ronț!, Luli Momo citea pe rupte.

